

Assurancesummen, saaledes at den ene Klasse beskattes 10 pCt. højere end den anden. Man vil da se, at der kunde falde — jeg taler hypothetisk og siger „kunde“ falde — over den paagjældende Byes enkelte Grundeiere paa een Gang ved Vedtagelsen af denne Lov en albeles urimelig Eiendomsstat, som maasse kunde foranledige vedkommende Eiendomsbesidder til at forlade det Eneeste, han endnu har tilbage. Det er nemlig ingenlunde Tilfældet, at de, der i Kommunerne ere Grunde, ere de Velhavende, og de, der ingen have, ikke ere det; det er tværtimod ofte Tilfældet, at Bygningens Eier den fattige og Leieren den rige, og tidt er det for mangen Smaaaborger, for hvem det er gaaet tilbage med en Næring, den eneste Indtægt, han har tilbage, at kunne udleie en Del af sit velbeliggende lille Hus og saaledes faae Noget tilovers. Men kommer man nu og siger, at dette Hus paa Grund af pludselig forandrede Skatteregler skal udrede en meget større Afgift, hvorved det falder i samme Forhold i Værdi, saa kan denne Mand ikke leve. Man har ment i sin Tid, at man kunde have god Grund til at paalægge de faste Eiendomme en vis billig Del af Kommunens Afgifter; men den retfærdigste og rimeligste Skattebasis er dog den paa Formue og Leilighed, navnlig saadanne Stæder, hvor man kender hinanden, og hvor man ved den vil kunne træffe Skatteevnen ogsaa hos Grundbesidderne, hvis man tror ikke at have ramt dem tilfældelig ved Skatten efter det andet System, den paa de faste Eiendomme. Dette Hensyn vil man nu forrykke ved Vedtagelsen af denne Lov. Jeg finder, at Byraadene i de saa Kjøbstæder, der have været altfor sendrægtige i Opfyldelsen af Lovens Bestemmelser, ikke have Krav paa at imødekommes paa denne Maade, især da der ikke foreligger det fjerneste Bevis for, at en saadan Bestemmelse ikke vil ramme uretfærdigt og falde haardt paa en Del Beboere i de vedkommende Byer, og der tillige er indsat den høist ubillige Bestemmelse, at t. Ex. de Byer, som ikke vare færdige isjor eller iforsjor med deres Vedtægters Udarbejdelse, efter Lovens sidste Del kunne faae Samtykke til at omgjøre Vedtægten og lægge den sidste Del af Taaret, den opadgaende Periode, til Grund for Beregningen af Skattebeløbet og f. Ex. gaa ud fra 1865 eller 1866 eller senere, alt som de tilfældige Omstændigheder gjøre det tjenligt, og de ere blevne færdige med deres Opmaalinger og Vedtægtenes fastsættelse. Vi kunne saaledes faae de forskjelligste Normer for Byerne, alt efter den vilkaarlige og tilfældige Omstændighed, om de ere blevne færdige med at udføre Bestemmelsen i Loven af 11te Februar 1863 eller ei. Af hvilken Grund skulde man nu gaa til at fastsætte saadanne Normer, selv om de vare rigtige, for enkelte Byer, uden at tage de andre med? Jeg sætter, at en By er bleven færdig i 1864 med Udførelsen af Loven og har

fastsat Skatterne paa Eiendommene den Gang til høist en Fjerdedel af det samlede Beløb, men imidlertid ere Skatterne stegne til det Dobbelte, dels ved Byens Udvidelse og dels i det Hele ved de Foranstaltninger, der ere truffne, og den saar altsaa nu med Skatter paa faste Eiendomme og paa Formue og Leilighed i Forholdet af 1 til 7. Nu tager jeg en anden By, som ikke er bleven færdig og først bliver færdig i 1879, og denne By's Skattebeløb er ogsaa bleven fordoblet, den vil da have Lov til at lade Skatten paa de faste Eiendomme gaa op til Halvdelen af den hele paalignede Skat, eller til det Beløb, der tilsvarende er paalignet i disse Aar, om hvilke der ikke foreligger de fjerneste Oplysninger. Den vil have Lov til at lægge det Halve af Skattebeløbet, eller hvor meget det nu kan blive, over paa de faste Eiendomme frem for andre Byer, som staa med samme Vilkaar og have været underkastede samme Udvikling og paa Grund deraf og af andre Grunde have naaet den samme Forhøielse i Skattebeløbet. Men jeg spørger, af hvilken Grund skal Lovgivningsmagten stille saadanne to Byer saa forskjelligt med Hensyn til saadanne Forhold, der have haft den væsentligste Indflydelse paa Eiendomspriserne i disse Byer? Jeg ser ikke den fjerneste Grund til, at Lovgivningsmagten skulde gaa ind paa en saadan Bestemmelse, med mindre det skulde, som det er blevet sagt i det andet Thing som en Indvending mod Loven, være for at præmiere de Byer, der have udført at gennemføre Loven i rette Tid. Det vil altsaa ses, at der, hvis man gik ind paa Loven, vilde fremkomme høist forskjellige Resultater for de forskjellige Byer, endog saa enkeltvis, og der vilde derved let fremkomme en Forrykkelse i Eiendomspriserne i de enkelte Byer, som paa en uretfærdig Maade kunde falde Mange til Byrde, og det ofte dem, der mindst faae Leilighed til at tale for sig i Byraadene, navnlig i de større Byraad, nemlig de smaa Museiere i Byerne. Lad dem faae Frist til at overveie dette Spørgsmaal, og lad der blive sat en Frist for Revisionen baade i Byraadet og i Rigsdagen, for at de kunne faae Leilighed til at give deres Mening tilkjende om, hvad de ønske, inden vi gaa hen og forandre en paa en omhyggelig Forundersøgelse vedtagen Lov. Udvalget isjor negtede ikke, at mulig den Udvikling, som Kjøbstæderne vare undergaaede, siden denne Lov kom frem, gjorde det ønskeligt, at der foretoges en Revision af Loven af 11te Februar 1863 i dens Almindelighed, saa at Forandringen i lige Grad kom alle Kjøbstæderne til Gode paa nærmere fastsatte Vilkaar og efter de Udviklingstrin og øvrige Forhold, der fandt Sted til den Tid, en saadan Revision foretoges, og saaledes, at de faste Eiendomme bleve sikrede imod en for stor Fluktuation med Hensyn til Kommunebyrder. Man stillede sig altsaa ikke aldeles bestemt paa det Standpunkt, at en saa-